

Не голѣма, — дивно чудо рибка,
Златоперка, съ позлатени луспи.
Съ гласъ човѣшки продумала рибка,
Та се моли, тихомъ му говори:
„Искай, дѣдо, що ми сакашь откупъ;
Дала бихъ ти все що ми посакашь,
Салт' пуени ме въ море да си ида.“
Чуе дѣдо, и се чудомъ гуди:
Рибаруваль тридесетъ и три годинъ,
А не чуваль риба да говори.
Смаянъ дѣдо, стори да я пуени,
Па така ѿ галено продума:
„Иди съ Богомъ, дѣдового рибье,
Нищо откупъ азъ отъ тебъ не сакамъ;
Ну, иди си въ море на дълбоко,
И ходи си тамъ на широко.“

Завраца ся дѣдо нашъ при баба,
Та ѿ казва за туй чудно чудо:
„Една рибка днесъ бѣхъ хваналь, бабо,
Ама каква рибка, --- златокрила,
Златолюсна, --- огънь сякашь свѣти,
А най-чудно първи пхтъ що видѣхъ.“